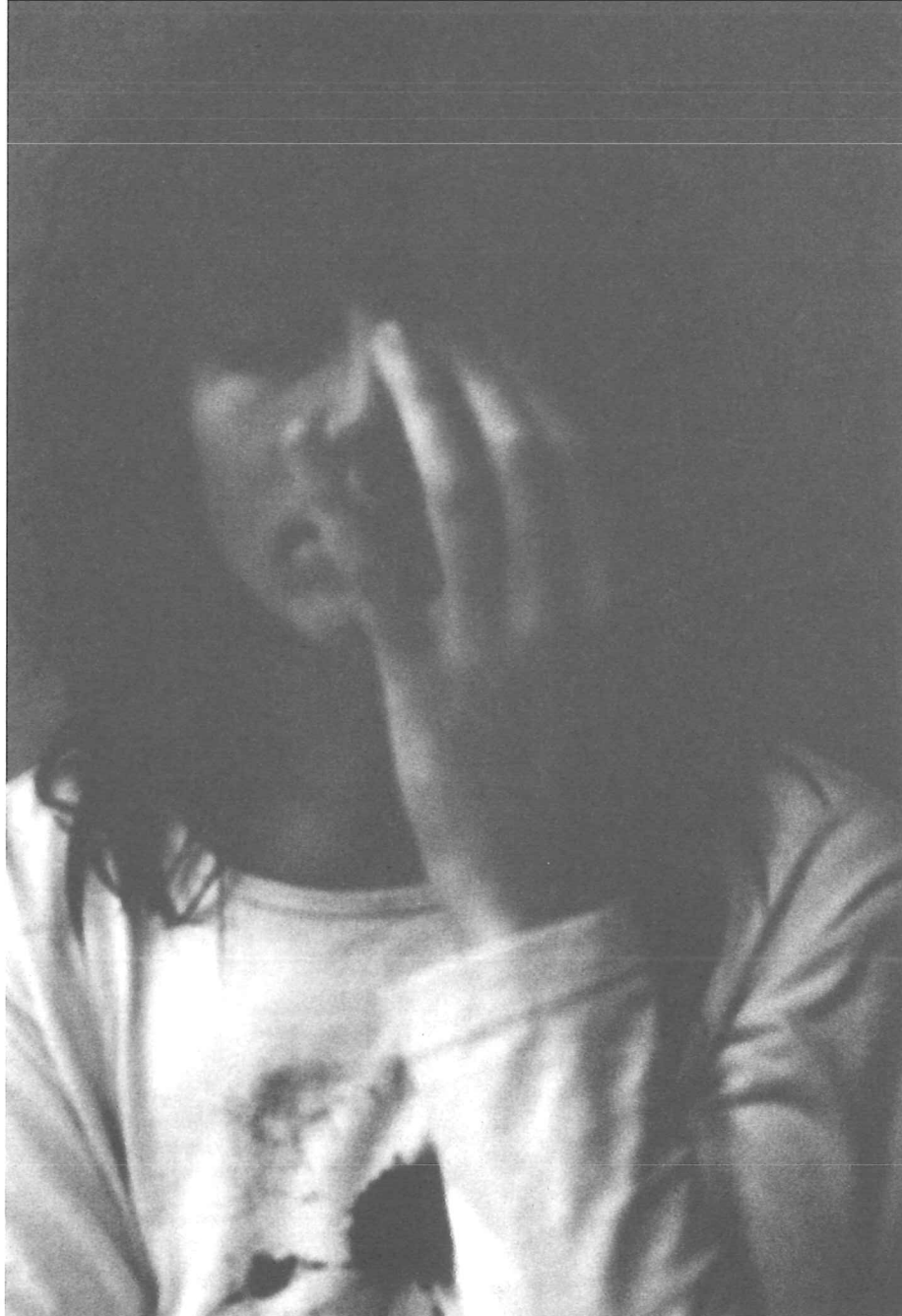

transparantie zal heersen, alles vol en niets definitief, alles wetteloos en heilig, op het moment dat met de pijnlijke scheiding tussen het private en het publieke ook de obsceniteit zal wegvallen. Deze tekst gaat duidelijk 'te ver', een beetje zoals een acteur te ver gaat wanneer hij het toneel plots als een podium gebruikt om 'echt' iets te zeggen. De tekst wordt naar het einde toe wellicht wat te schematisch en te nadrukkelijk, om scherp te eindigen met: "De leer van mijn vader. De beroemde bokser van kort na de oorlog, Karel Seys, vocht met open armen. Zonder dekking danste hij de ring rond. Als een kat ontweek hij alle slagen. Zo vertelde ons vader mij ettelijke malen, met onverholven bewondering, met overtuiging, en ontroerd nog na al die jaren. Hij leek werkelijk te geloven dat dit de enige juiste manier was om in de ring te staan. Dit beeld, deze misvatting, zal mijn hele leven blijven bepalen. En alles in de war sturen." (Wat gebeurt er de seconde na die foto waarop Yves Klein in de lucht jump? Een of andere stripfiguur komt mij voor de geest, Nero denk ik, met gedraaide benen en een verfrommeld gezicht op de grond. Klein was ten andere geen bokser, maar een getrainde judoka. Vechten: één tegen allen?)

In de marge van de teksten, opgenomen in het Nederlands, Engels en Frans, worden korte fragmenten afgedrukt van interviews met leden van de Needcompany. De stukjes tekst hebben bijna steeds een existentiële pointe of een kleine wijsheid aan het eind, genre: "Ik vraag jou één woord. That's it." – 'Het mag maar één woord zijn?' – 'Ja, één woord graag' – 'Ik heb iets in m'n hoofd, maar het is niet één woord, het zijn drie woorden. Maar het is eigenlijk wel... het hoort bij elkaar' – 'Zeg drie woorden.' – 'Gebrek aan liefde.'" Zo komt men natuurlijk niet veel te weten, en wordt er ook niet zoveel gezegd. Maar de vele kleine aarzelingen en herhalingen, de afgebroken zinnen, de open eindes en '...'jes doen wat ze moeten doen: ze veralgemenen de esthetiek en zo de retoriek van de portfolio. Ze vormen het equivalent van de visuele onscherptes, van de subjectieve kaderingen, de open deuren en de lege glazen, enz. De onzekerheid en de aarzelingen, het tasten en het gedurig mislukken van de formulering, suggereert risico en spontaneïteit, alsof alles hier ter plekke bedacht en gezegd wordt. Wat is hier gebeurd? Theatermens even vergeten wat een boek is. Man kan niet spontaan zijn in een boek. Gedachten hebben en vooral gedachten formuleren is – zo blijkt – toch een beetje een job apart. Men moet lang met gedachten werken, precies zoals een regisseur met acteurs, voor ze het boek in kunnen. 'Waarachtig' of lucide denken is niet gediend

Coverfoto van het fotoboek van Jan Lauwers & Needcompany - *De luciditeit van het obscene / het obscene in de luciditeit* / Maarten Vanden Abeele

met die trucs van de authenticiteitsretoriek en de magazinejournalistiek.

(Wat met het begrijpelijke verlangen naar pakken en goed geknoopte dassen, opgemaakte vrouwen, klassieke lichamen, bestudeerde poses, geheel afgewerkte zinnen, gedachten zonder haperingen en aarzelingen, kortom, naar alles wat opgemaakt onder de mensen komt, en waarvan het duidelijk is dat het niet 'echt' is, iets verbergt, en men er nooit alles van te weten zal komen?)

De luciditeit van het obscene/het obscene in de luciditeit, Needcompany i.s.m. uitgeverij IT & FB, Brussel/Amsterdam, 1998